

Közép-Európa húsz év után

Közép-európai kulturális műhelyek első találkozója elő – 2001 (részlet)

Az 1980-as évek közepe táján írók, művészek, politológusok felfedezték: létezik Közép-Európa. Ez akkor izgalmas gondolat volt, s voltak rá vevők. Majd 1990 után írók, művészek, politológusok rájöttek, mégsem olyan egységes ez a térség. „Közép-Európa: meteorológiai fogalom” mondta Peter Handke, a híres osztrák író, aki a balkáni háború idején mondott ennél furcsábbat is. A kérdés csak az, ha egyszer ez a térség meteorológiai fogalom, akkor a közös éghajlathoz nem tartozik-e hozzá egy kulturális, infrastrukturális, gazdasági érdekekkel zsúfolt vegetáció is.

Azonosságokkal, rokonságokkal.
A válasz inkább igen, mint nem.

Módos Péter, a Közép-európai Kulturális Intézet igazgatója

*

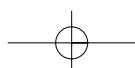
Közép-európai találkozó Budapesten – másodszor

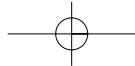
Milyen most Közép-Európa? Mi valósult meg, vált reálissá a két évtizeddel ezelőtti találkozások eufóriából, elköpzeléseiből? E késő őszi budapesti találkozón – akárcsak 2001-ben, amikor a Közép-európai Kulturális Intézet először rendezte meg a térség kulturális műhelyeinek és gondolkodónak találkozóját – bizonyára nem fogjuk meghatározni azt, mit is értünk Közép-Európán. *Közép-Európa nem földrajzi fogalom* – állapította meg Czesław Miłosz. Mi, akik most azért találkozunk, hogy elmondjuk egymásnak, milyenek látjuk húsz év után térségünket, benne kapcsolatrendszerünket, a kultúra lehetőségeit – ebben mindenjában egyetértünk. Találkozónkon helyzetjelentések, értékelések, beszámolók hangzanak el. Most leltározunk és elemzünk, jönnek kollégáink, társaink a térség egészét képviselve Krakkótól Bécsig és Trieszttől Zágrábig, a Duna forrásától a Duna deltájáig.

A konferencia lezárása előtt hírt adunk egy tervezett, jövőbeli programról is. *Képfolyam (a Duna)* – ez a címe annak a kiállításnak, a hozzákapcsolódó performance-nak és tanácskozásnak, amelyet 2010-ben akarunk megrendezni, megszervezni, hogy láttassuk, mit is jelent a Duna e térségnek. Az elköpzelés Pozsonyból származik, szlovák és magyar alkotók közös terve. Reméljük, a mostani tanácskozás résztvevői közül is sokan támogatják majd.

Az eszmecsere különleges atmoszféráját az Intézetben megrendezett *Egy forradalom emlékezete – Temesvár (1989-2009)* című kiállítás képei és fotói biztosítják.

Módos Péter, 2009

Közép-Európa húsz év után

PROGRAM

2009. december 3.

14.00-16.00

A VENDÉGEKET KÖSZÖNTI:

Schneider Márta, az Oktatási és Kulturális Minisztérium szakállamtitkára
Módos Péter, a Közép-európai Kulturális Intézet igazgatója

NYITÓELŐADÁST TART:

Jeszzenszky Géza (Magyarország)
 történész, volt külügyminiszter, a Corvinus Egyetem magántanára

I. ÜLÉSSZAK

Elnök: Rudolf Chmel (Csehország)
 irodalomtörténész, Csehszlovákia volt magyarországi nagykövete,
 Szlovákia volt kulturális minisztere, a Károly Egyetem tanára

Martin Bútora (Szlovákia)

szociológus, író, az Inštitút pre verejné otázky társadalomkutató intézet alapító
 elnöke, Szlovákia egyesült államokbeli nagykövete (1999-2003)
Közép-európai angyalok és démonok

Gabriela Adameșteanu (Románia)

író, esszéista, műfordító
Kultúra, média, politika

Kovács István (Magyarország)

történész, költő, volt krakkói főkonzul
A diplomácia húzóágazata a kultúra. A krakkói főkonzul naplójából

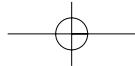
Emil Brix (Ausztria)

diplomata és történész,
 az osztrák Külügyminisztérium Kulturális Politikai Osztályának főigazgatója
Közép-Európa befejezetlen története

Szarka László (Magyarország)

történész, a komáromi Selye János Egyetem dékánja
Kisebbségek a demokrácia és nacionalizmus válaszújtján

16.00-16.30 KÁVÉSZÜNET

Közép-Európa húsz év után

PROGRAM

2009. december 3.

16.30-18.30

II. ÜLÉSSZAK

Elnök: Szarka László (Magyarország)
történész, a komáromi Selye János Egyetem dékánja

Szigeti László (Szlovákia)
szerkesztő, publicista,
a rendszerváltó Független Magyar Kezdeményezés volt alelnöke,
a Kalligram Könyv- és lapkiadó alapító igazgatója
Az örökös átmenetek tere

Renato Tubaro (Olaszország)
történész, a Közép-európai Kulturális Intézet (ICM, Gorizia) volt elnöke
Húsz év után? Újra kellene kezdeni

Bohumil Doležal (Csehország)
irodalomkritikus, politikus
A káosztól a politikáig. A cseh politikai színpad szerkezetének fejlődése 1989-től 2002-ig, a posztcommunista közép-európai háttérben

Marija Tonković (Horvátország)
művészettörténész, a Képző- és Iparművészeti Múzeum Fotográfiai Osztályának vezetője, a Drámai Művészletek Akadémiájának tanára
A tegnap és holnap világa között – Horvátország fényképeken

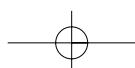
Göncz László (Szlovénia)
költő, történész, országgyűlési képviselő
A megszűnő határok korlátai – Szlovénia és a Muravidék a rendszerváltás után

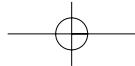
*

**Egy forradalom emlékezete:
Temesvár (1989-2009)**

az ALTAR 1989 Egyesület valamint
a Román Képzőművészeti Szövetség Temesvári Tagozatának
fotó- és képzőművészeti kiállítása

A kiállítást megnyitja:
Ireny Comaroschi
Románia rendkívüli és meghatalmazott nagykövete és
Ujváry Gábor
történész, a Kodolányi János Főiskola dékánja.

Közép-Európa húsz év után

PROGRAM

2009. december 4. péntek

9.00-11.00

III. ÜLÉSSZAK

Elnök: **Masát András** (Magyarország)
irodalomtörténész, egyetemi tanár,
az Andrássy Egyetem rektora

Schöpflin György (Magyarország)
történész, politológus,
európai parlamenti képviselő
1989 és ahogy húsz év múltán látjuk

Zelimir Koščević (Horvátország)
művészettörténész, egyetemi tanár
*A közép- és kelet-európai avantgarde hét gondja
és amit a kristálygömbben láttam*

Giorgio Pressburger (Olaszország)
író, rendező, dramaturg
Húsz év után, ezer év után

Wojciech Ornat (Lengyelország)
történész,
az Austeria Kiadó (Krakkó) igazgatója és felelős szerkesztője
Elfeledett történelem, megtalált történelem

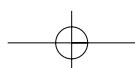
11.00-11.30 KÁVÉSZÜNET

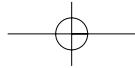
11.30-13.00

IV. ÜLÉSSZAK

Elnök: **Miszlivetz Ferenc** (Magyarország)
szociológus,
az Európa-tanulmányok Intézetének (Savaria Egyetemi Központ) igazgatója

Francesco Leoncini (Olaszország)
történész, a Ca' Foscari (Velence) Egyetem tanára
Közép-Európa a függőség és integráció között, 1989 előtt és után

Közép-Európa húsz év után

PROGRAM

2009. december 4. péntek

Masát András (Magyarország)
irodalomtörténész, egyetemi tanár,
az Andrassy Egyetem rektora
Régi és új pozíciók a magyar kultúra németországi megjelenésében: 1989-2009

Katarzyna Jagodzińska (Lengyelország)
művészettörténész, kritikus,
a krakkói Nemzetközi Kulturális Központ munkatársa
Közép-Európa modern művészeti múzeumai (1989-2009)
– múzeumi „robbanás” a lokalitás és a Nyugat között

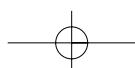
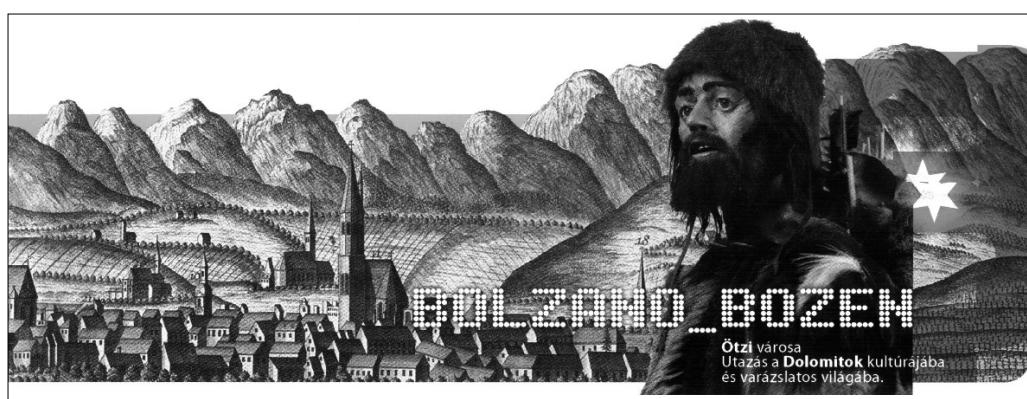
Serban Cioculescu (Románia)
politológus, a Biztonságpolitikai és Hadtörténeti Intézet munkatársa
A zsarnokságtól a plurális demokráciáig. Románia átalakulása
a kommunista rendszer bukása óta

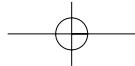
*

Kép-folyam (a Duna)
– vetítéssel egybekötött beszámoló
egy kiállítás és performance terveiről

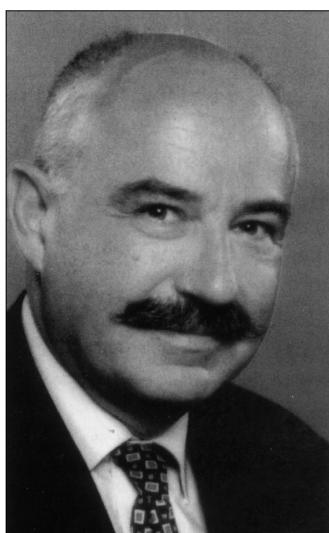
A tervezet bemutatja:
Tóth G. Péter
(Veszprém Megyei Múzeumi Igazgatóság),
Papp Sándor,
(Szlovákiai Magyar Kultúra Múzeuma), és
Kende Tamás
(Pest Megyei Múzeumok Igazgatósága, Szentendre).

13.30-15.00 FOGADÁS

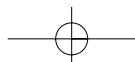
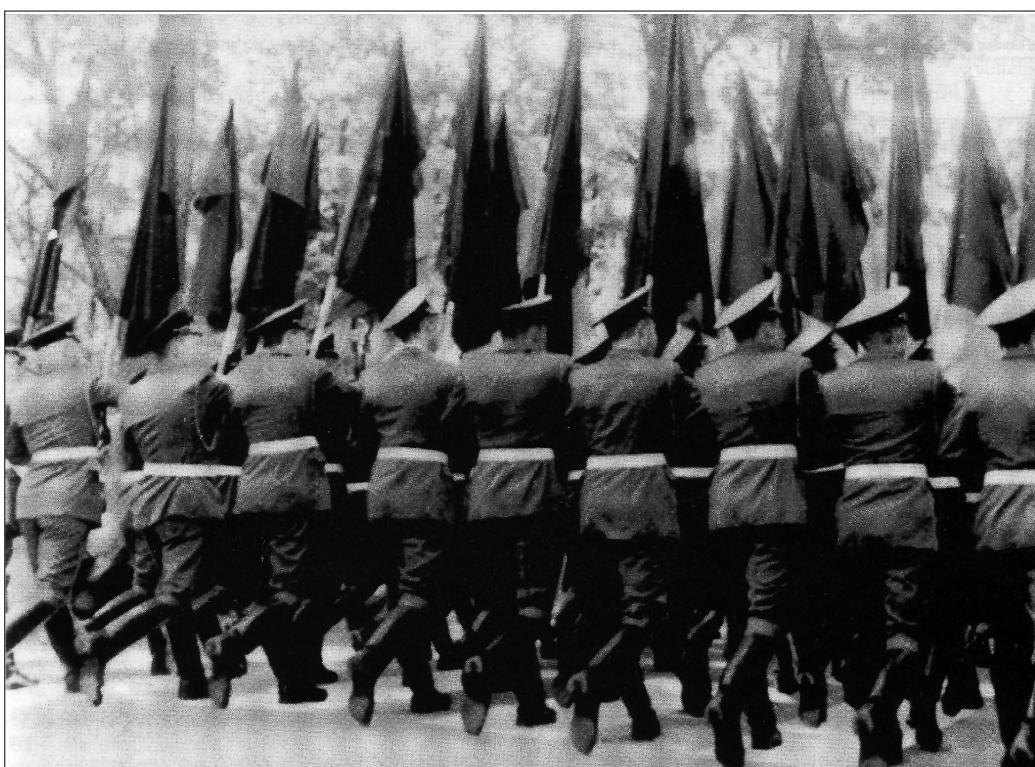
Közép-Európa húsz év után

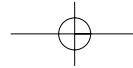

Van-e olyan politikai és gazdasági realitás, hogy Közép-Európa? Létezik-e még az a lelkiallapot, érzés, hangulat, amely képes valami sajátos identitássá sűrűsödni, amely a hasonló történelmi örökségre és a vesztesek és győztesek közös sorsára épül? Sikerült-e előrelépnünk az intézményi és jogi feltételek létrejöttét követően a legszélesebb értelemben vett tényleges felzárkózási folyamatban? Javult-e, vagy romlott hírünk a világban? Vannak-e még közös érdekeink, amelyeket az európai integrációs folyamatban belül is együttesen kell képviselnünk? Meg kell-e őriznünk azokat az együttműködési formákat, amelyeket az elmúlt húsz esztendőben, de a tagságot megelőzően építettünk ki? Erősödne-e vagy gyengülne-e feszültségeink, hogyan és miként tudjuk azokat kezelni? Ne zárjuk le a sort, és lássuk be, hogy a fenti kérdések egyikét sem tudjuk kimerítően és megnyugtatóan megválaszolni.

Közép-Európa létét tagadni éppen olyan hiábavaló, – mint hogy a feszültségeket se kerüljük meg – azt tagadni, hogy a Kárpát-medence földrajzi, történelmi és gazdasági realitás. Szerencsére a valóság általában nem a politikai nyilatkozatuktól függ, és cél-szerű, ha inkább a saját szemünknek hiszünk.

Részlet Martonyi János, volt külügyminiszter 20 év után
Közép-Európában c. cikkéből – Európai Utas 2009/1, 5-10.

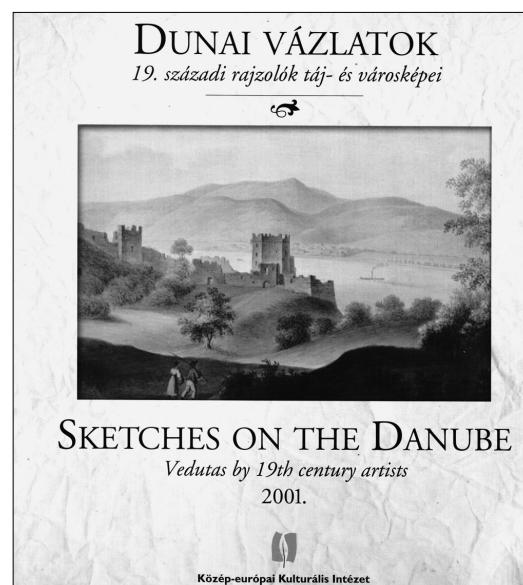
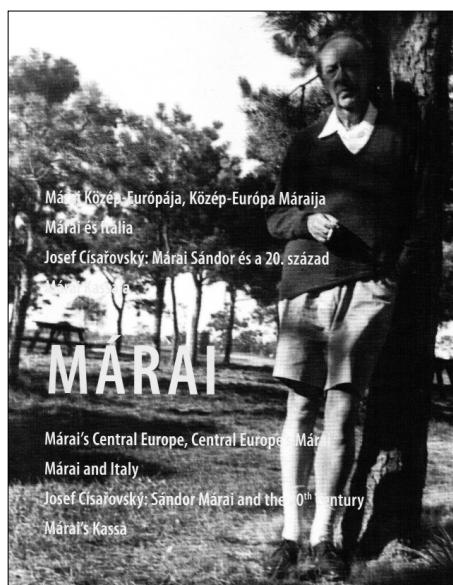

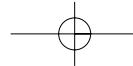
Közép-Európa húsz év után

A demokrácia azért működik, mert az intézményeknek tekintélyük van, és a törvényeket betartják. Nyugaton és bizonyos mértékig a helyi reformerek körében is meglehetősen elterjedt volt az a feltevés, hogy elég bevezetni az új intézményeket, és ez magával fogja hozni a demokratikus viselkedésmódot is. Ez határozottan naív elképzelés volt. Az új és régi intézmények tekintélye nem született meg magától, mint Nyugaton – nem is születhetett meg, tekintettel arra a mélyen gyökerező hitre, hogy az intézmények csupán külső homlokzatok. Az eredmény egyfajta felszínes, magatartásbeli változás lett csak, bár ennek mértéke térben és időben jelentős különbségeket mutatott. Az intézmények a különböző posztkommunista államokban különböző mértékű tekintélyt szereztek. A kommunizmus, amint látni lehetett, részben azért vált tarthatatlanná, mert nem sikerült bizalmas elvezető intézményeket kiépíteni, ezért a nyilvános megismerés és viselkedés – így a szembeötlő ok-okozat kapcsolatok felismerése is – egyénivé vált. Az egyének számítottak valóságosnak, az intézmények épp ellenkezőleg. Ebből adódóan az emberek a közséfra minden jelenségét hajlamosak voltak úgy értelmezni, hogy azokat személyek és mindenek fölött személyes érdekek és kapcsolatok mozgatják.

A demokráciának továbbá lényeges eleme a reflexivitás, az önmagát kívülről látás képessége, mert objektivitáshoz és a különböző értékek elfogadásához vezet, felismerve, hogy lehetséges és jogos ugyanannak az eseménynek az alternatív interpretációja. Kinek-kinek szubjektív, kulturális poggyásza befolyással van arra, ahogy újraértelemezi a történéseket. A kommunizmus semmit sem tett a reflexivitás fokozásáért, ellenkezőleg, kitartott a valóság fekete-fehér interpretációja és az egyetlen igazság létezése mellett. Ez azt jelentette, hogy ezeket a társadalmakat rendkívül felkészületlenül érték az elkövetkezendők, mégpedig nagyon gyorsan elkövetkezendők – a globalizáció sokszoros kihívásai.

Részlet Schöpflin György, európai parlamenti képviselő 1989 és ahogy húsz év múltán látjuk című előadásából, 2009

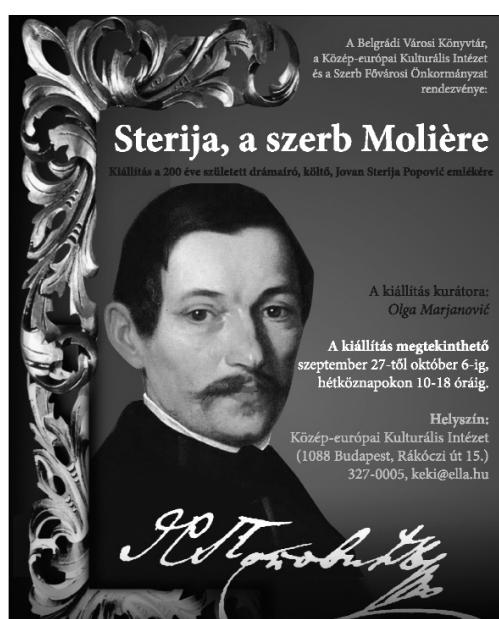

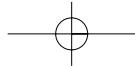
Közép-Európa húsz év után

Az európai hagyományokról és az európai perspektívákról szóló, lényegbevágó elköpzelések minden a határok kérdésével foglalkoznak. Ha bármit is tanulhatunk az európai együttműködés kitértelmű hagyományiból, akkor az nem más, mint az a mód, ahogyan Európa kezeli a határokat, legyenek azok belső, külső, valódi vagy képzelt határok. Az európaiakban vajon kialakult valamiféle konkrét „határetika”? A kulcskérdés itt az, hogy a határokat ne pusztán identitásjelzőknek vagy az egyes identitások választóvonalainak tekintük, hanem az egymásra valamiben hasonlító identitások közötti átmenet területeinek. Egy, a kulturális sokszínűségére büszke kontinensen érdemes olyan állapotra törekedni, amelyben a határok az integrációt jelentik, és nem a szétszakadást. Európának sok a tennivalója, hogy némi egysensúlyt teremtsen a központok és a perifériák között. Ki dönti el, hol vannak az európai központok és a perifériák? Mi egy nemzeti vagy európai identitás magja, és a központ vagy a periféria dönt erről? Ha Párizsban tesszük fel ezt a kérdést, más választ kapunk, mint Temesváron. Ha Klagenfurtban kérdezősködünk, más a válasz, mint Bécsben.

Olyan európai eszmecsérére van szükség, amely a szomszédokkal mint határon túli szolidaritási, illetve konfliktusteremtő lehetőséggel foglalkozik. Európa jövője inkább a perifériákon dől el, mint fővárosaink hatalmi központjaiban. A temérdek látható és láthatatlan határ mindenkit szomszéddá tesz, és talán ráveszi az európaiakat, hogy a határokat átmeneteknek tekintsék. Egy újraértelmezett Közép-Európa pontosan ezt az üzenetet hordozhatja: a határok ingatag identitásjelzők, még akkor is, ha egy tényleges berlini falról van szó, vagy arról a falról, amit egy cseh városban, Usti nad Labemben terveztek felépíteni a roma és a nem roma lakosság szétválasztására. Bizonyára nagyravágyónak hangzik szerény javaslatom, hogy tegyük európai alapértékké a határok minőségének javítását.

Részlet *Emil Brix*, az osztrák Külügymenisztérium Kulturális Politikai Osztálya főigazgatójának *Közép-Európa befejezetlen története* című előadásából, 2009.

Central Europe After Twenty Years

PROGRAMME

December 3rd, 2009 (Thursday)

14.00-16.00

GREETINGS

Márta Schneider, State Secretary of the Ministry of Education and Culture
Péter Módos, Director of the Central European Cultural Institute

OPENING ADDRESS

Géza Jeszenszky (Hungary)
 Historian,
 former Minister for Foreign Affairs, Professor of the Corvinus University

SESSION I

Chair: Rudolf Chmel (Czech Republic)

Literature historian,
 Ambassador of Czechoslovakia to Hungary,
 former Minister of Culture of the Slovak Republic,
 Professor of the Charles University in Prague

Martin Bútorá (Slovakia)

Sociologist,
 Writer, Founder President of the Institute for Public Affairs,
 Ambassador of Slovakia to US (1999-2003)
Demons and Angels of Central Europe

Gabriela Adameșteanu (Romania)

Writer, Essayist, Literary translator
Culture, Media and Politics

István Kovács (Hungary)

Historian, Poet, former Consul General in Poland
Culture as Engine of Diplomacy.
Excerpts from the Diary of Consul General in Krakow

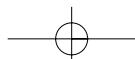
Emil Brix (Austria)

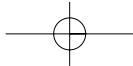
Diplomat and Historian,
 Director General for Cultural Politics of Ministry of Foreign Affairs
The Unfinished Story of Central Europe

László Szarka (Hungary)

Historian, Dean of the "Selye János" University
Minorities on the Crossroads of Democracy and Nationalism

16.00-16.30 COFFEE BREAK

Central Europe After Twenty Years

PROGRAMME

December 3rd, 2009 (Thursday)

16.30-18.30

SESSION II

Chair: László Szarka (Hungary)
Historian, Dean of the "Selye János" University

László Szigeti (Slovakia)
Editor, Publicist, former Vice President of the Independent Hungarian Initiation,
Founder director of the Kalligram Publishing House
The Field of the Continuous Transition

Renato Tubaro (Italy)
Historian, former President of Mitteleuropa Cultural Institute (ICM, Gorizia)
After Twenty Years? We should restart it

Bohumil Doležal (Czech Republic)
Literary critic, Politician
*From the Chaos to the Policy. The Development of the Czech Political Stage
from 1989 to 2002 in the Post-communist, Central European Background*

Marija Tonković (Croatia)
Art historian, Head of the department of Photography (Museum of Arts and Crafts),
Professor of the Academy of Dramatic Art (Zagreb)
Between the World of Yesterday and Tomorrow – Croatia through Photography

László Göncz (Slovenia)
Poet, Historian, MP
*Limit of the Transparent Borders –
Slovenia and Mura Region after the Change of Regime*

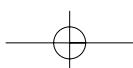
*

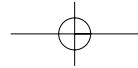
Memory of the Revolution – Timișoara 1989-2009

Exhibition of the Association "ALTAR 1989" and the
Timișoara Section of the Romanian Association of
Fine Arts

Opening by
Ireny Comaroschi,
Ambassador of Romania to the Republic of Hungary
Gábor Ujváry,
Historian, Dean of "Kodolányi János" University

19.00-20.30 RECEPTION

Central Europe After Twenty Years

PROGRAMME

December 4rd, 2009 (Friday)

9.00-11.00

SESSION III

Chair: András Masát (Hungary)
Literary historian, Professor, Rector of the Andrassy University

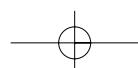
György Schöpflin (Hungary)
Historian, Political scientist, MEP
1989 with 20/20 Hindsight

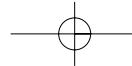
Zelimir Koščević (Croatia)
Art historian, Professor
*Seven troubles with Central&East EU avant-garde
and what I have seen in Crystal Bowl*

Giorgio Pressburger (Italy)
Writer, Director, Dramatic advisor
After Twenty Years, after Thousand Years

Wojciech Ornat (Poland)
Historian, Publisher,
Director and Editor-in-chief of the Austeria Publishing House
History Forgotten, History Retrieved

11.00-11.30 COFFEE BREAK

Central Europe After Twenty Years

PROGRAMME

December 4rd, 2009 (Friday)

11.30-13.00

SESSION IV

Chair: Ferenc Miszlivetz (Hungary)
 Sociologist,
 Director of the Institute for European Studies, Savaria University Centre

Francesco Leoncini (Italy)
 Historian,
 Professr of the Ca' Foscari University
Central Europe between Dependency and Integration before and after '89

András Masát (Hungary)
 Literary historian, Professor,
 Rector of the Andrassy University
Old and new positions of the Hungarian Culture in Germany: 1989-2009

Katarzyna Jagodzińska (Poland)
 Art historian, Art critic,
 International Cultural Centre in Krakow
Museums of Contemporary Art in Central Europe (1989-2009)
- Museum Boom between Locality and the West

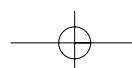
Serban Cioculescu (Romania)
 Political scientist,
 Institute for Political Studies of Defense and Military History
From Tyranny to Democratic Pluralism. Romania's Transformation since the end of the Communist Regime

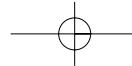
*

Flow of Images (Danube) – movie presentation about the exhibition and performance in 2010

Presented by Péter Tóth G.
 (Directorate of the Museums in Veszprém County),
Sándor Papp
 (Slovak Museum of the Hungarian Culture)
and Tamás Kende
 (Directorate of the Museums in Pest County, Szentendre)
- in collaboration with the Slovak Institute -

13.30-15.00 RECEPTION

Central Europe After Twenty Years

Preface to the 1st. Meeting of Central European Cultural Workshops (*citation*)

Around the mid-1980s, artists and politicians made a discovery, namely, that Central Europe exists. It was a fascinating idea at the time, and there were people ready to embrace it. After 1990, however, writers, artists, and political experts realised that by no means was this region so homogeneous. “Central Europe is a meteorological term” – said renowned Austrian author Peter Handke, who said even weirder things during the war in the Balkans. If this region is a meteorological term, the question is whether the common climate should include vegetation swarming with cultural, infrastructural, and economic interests.

Together with similarities and kinship.

The answer is more of a “yes” than a “no”.

Peter Módos, director of The Central European Cultural Institute, 2001

*

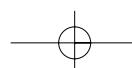
Central European Meeting in Budapest – for the second time

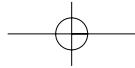
What's up with Central Europe right now? Of all the euphoria and ideas originating at the talks held two decades ago, what has been realised or become a possibility? At this late autumn meeting, just like in 2001, when for the first time the Central European Cultural Institute organised a conference for the region's cultural workshops and thinkers, we probably won't be able to define what we mean by Central Europe. As Czesław Miłosz said, “***Central Europe is not a geographical notion.***” We, who are getting together after 20 years to share our views on the region including our relationships and cultural opportunities, all agree about it. There will be progress reports, assessments, and talks at our meeting. We will be dealing with inventories and analyses. Our colleagues and friends attending will represent the entire region from Krakow to Vienna, from Trieste to Zagreb, from the source of the Danube to the Danube Delta.

Before the end the conference, a planned future event is to be announced. Entitled ***A Flow of Images (Danube)***, it is an exhibition combined with a performance-art show and a discussion that we would like to host and organise in 2010 in order to show what the Danube means to this region. The idea comes from Bratislava and is a joint plan by both Slovak and Hungarian artists. We hope it will be supported by many of those attending the present meeting.

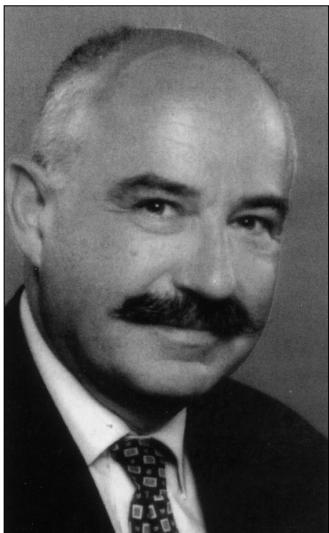
I must also mention something special: the pictures and photographs of the exhibition called “***The Memory of a Revolution – Timisoara 1989-2009***” organised at the Institute will create a truly unique atmosphere for the discussion.

Peter Módos, 2009.

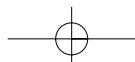

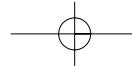
Central Europe After Twenty Years

Is there a political and economic reality called Central Europe? Is there a state of mind, emotion and spirit, which is able to condense into a specific identity, which is built on a similar historical heritage and the common destiny of the losers and victors? Did we manage to advance in the process of convergence in the widest sense, following the establishment of the institutional and legal framework? Did our reputation improve, or deteriorate in the eyes of the world? Do we still have common interests, which we should jointly represent within the framework of European integration? Should we retain those forms of cooperation that we created during the past twenty years, but prior to our membership? Are our tensions increasing, or weakening and how can we handle them? Let us not close these lines and admit that we cannot answer any of the aforementioned questions adequately and satisfactorily. To deny the existence of Central Europe would be as futile as – not avoiding the spheres of tensions either – to deny that the Carpathian Basin is a geographic, historical and economic reality. Fortunately, reality on the whole is not dependent on political declarations and it is preferable to believe our own eyes instead.

Citation from "*In Central Europe After Twenty Years*"
by János Martonyi, former Minister for Foreign Affairs
– Európai Utas 2009/1, 5-10.

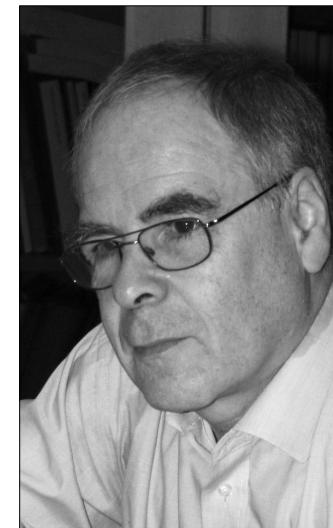

Central Europe After Twenty Years

Democracy works because institutions have authority and the rule of law is respected. There was a fairly widespread assumption in the West, and to some extent among the local reformers, that the introduction of new institutions was enough to ensure democratic behaviour. This was decidedly naive. The new and old institutions did not command the same authority that they did in the West – they could hardly do so, given the deep-rooted belief in institutions as façades. The result was a degree of mimetic behaviour, though the extent of this varied in space and time. Institutions acquired authority to different degrees in different post-communist states. Communism, it could be seen, had become unsustainable in part because it failed to develop trustworthy institutions, hence public cognitions and behaviour – including public perceptions of etiology – became personalised. Individuals were interpreted as real, whereas institutions were regarded as the opposite. The outcome was that all phenomena in the public sphere tended to be understood as driven by persons and, above all, by personal interest and connections.

Furthermore, an essential element of democracy is reflexivity, a capacity for external self-apperception, which is the road to objectivity and the ability to accept value pluralism, recognizing that alternative interpretations of the same event are possible and legitimate and that one's own subjective, cultural baggage affects the way in which restructuring should take place. Communism did nothing to enhance reflexivity, on the contrary it insisted on black-and-white interpretations of reality and the existence of a single truth. This meant that these societies were singularly unprepared for what was to follow and follow very rapidly - the multiple challenges of globalisation.

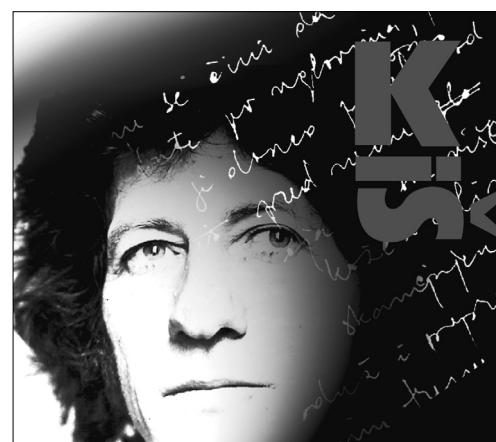
Citation from "1989 with 20/20 Hindsight"
by György Schöpflin, MEP, 2009.

A Közép-európai Kulturális Intézet kiállítása
AZ IFJÚ KÖZTÁRSASÁG
Ausztria 1945–55

Válogatás az Osztrák Nemzeti Könyvtár fotóarchívumából.
Megtekinthető november 10-től december 2-ig
hétköznapokon 10-től 18 óráig

Helyszín: Budapest VIII., Rákóczi út 15., Tel.: (1) 327-0005, info: keki@ella.hu

A Közép-európai Kulturális Intézet és a Szerb Fővárosi Önkormányzat rendezvénye:

Danilo Kiš

– emlékkiállítás a 70 éve született szerb íróról –

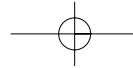
A Belgrádi Városi Könyvtár kiállításának magyar kurátora: Radics Viktória

A kiállítás megtékinthető:

2005. december 8-tól 20-ig hétköznapokon 10-től 18 óráig
Helyszín: Budapest VIII., Rákóczi út 15.

Tel.: (1) 327-0005, info: keki@ella.hu

Central Europe After Twenty Years

Critical concepts about European traditions and European perspectives all deal with the question of borders. If there is something specific that we can learn from the ambiguous traditions of European cooperation, then it is the question of how Europe deals with borders, be they internal, external, real, or imaginary. Have Europeans developed a specific ethics of borders? The key question is to understand borders not only as identity markers or as lines of separation between different identities, but to see them as spaces of transition between identities that have something in common. On a continent proud of cultural diversity, it is worth working towards a situation where borders stand for integration and not for rupture. Europe has much to do in order to find some balance between centres and peripheries. Who decides on where the centres or peripheries are in Europe? What is the core of a national or a European identity, and does the centre or the periphery decide on this question? When you ask this question in Paris you get a different answer than in Timișoara. When you ask it in Klagenfurt you get a different answer than in Vienna. There is a need for European discussions about neighbourhood as a potential for cross-border solidarity and for cross-border conflict. The future of Europe will rather be decided at the peripheries than in the corridors of power in our capital cities. The myriad of visible and invisible borders turns everybody into a neighbour, and may force Europeans to interpret borders as places of transition. Central Europe revisited may provide exactly this message: borders are unstable identity markers even if they take the very physical shape of a Berlin Wall, or the wall in the Czech town of Usti nad Labem, planned to be built in order to separate Roma and non-Roma population. My modest proposal to promote the quality of borders as a European core value must sound quite ambitious.

Citation from "The Unfinished Story of Central Europe"
by Emil Brix, Director General for Cultural Politics
of Ministry of Foreign Affairs, 2009

